

Sakin Tilki Korktuğunda

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: İpek Kocaman

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Ekim 2025

ISBN: 978-625-6689-19-0

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SAKİN TİLKİ KORKTUĞUNDA

Gökhan Tosun

İÇİNDEKİLER

ADI OLMAYANLAR

1. Uyanış	11
2. Taşsız Yollar, Dumansız Ateş	13
3. Gençler ve İlk Sözcük	19
4. Festinatio	24
5. Tüketimin Mabedi	27
6. Göğe Bakan Sofra	30
7. Zaman Bükülmesi	32
8. Geri Dönerler	38
9. Gürültünün İçinde Sessizlik	41

SANAT

1. İlk Fırça Darbesi	47
2. Yarık Perde	50
3. Nota Arası	52
4. Taşın Hafızası	54
5. Karanlık Oda	56
6. Boş Çerçeve	58
7. Çatlak Tablo	60

HAYRETTİN

1. Sabahın Sessiz Aynasında	67
2. Adı Konmamış Uzaklıklar	73
3. İçimdeki Oda	76
4. Yoldan Gelen Adam	79
5. Eşik.....	84
6. Betonun Dilsizliği.....	88
7. Konuşmayan Günler.....	92
8. Boşluğun Kıyısında.....	95
9. Gölgesi Köyde Kaldı	98
EPİLOG – Boşluğun Hafızası.....	101

ADI OLMAYANLAR

Adı Olmayanlar, çağdaş bireyin anlam krizini, yabancılaşmasını ve içsel dönüşümünü zamansız bir anlatı evreninde işleyen kısa bir anlatıdır. Şimdiki zamanda geçen öykü, üç genç karakterin – Hazal, Yusuf ve Mert’in – sıradan bir şehir hayatından koparak anlamlandıramadıkları bir başka dünyaya geçişini ve orada, karşılaştıkları adı olmayan bir adamla birlikte yaşadıkları dönüşümü konu alır.

Bu yeni dünya, Orta Çağ’ı andıran ama açıkça tanımlanmayan bir zamansızlık taşır. Teknolojinin, aceleciliğin ve tüketimin olmadığı bu yerde, gençler ilk başta huzuru ve dinginliği deneyimler. Ancak zamanla bu dinginlik, yerini sıkıntıya ve aidiyet sorgulamasına bırakır. Modern dünyanın karmaşasından uzak olmalarına rağmen, hiçbir yere ait olmadıklarını fark ederler.

Öykü, didaktik bir çizgiye düşmeden, karakterlerin dönüşümünü içsel gözlemler ve atmosfer üzerinden aktarır. Yabancı karakter, açıklayıcı olmadan yol gösteren, bilgelikle değil, yalnlığıyla dönüşüme aracı olan bir figürdür. Hikâye, “kendini tanı” ilkesini merkeze alırken, dönüş ve sonrasındaki sessiz iç çatışmaları da gözler önüne serer.

Adı Olmayanlar, yer yer alegorik, yer yer gerçekçi bir anlatımla, günümüz bireyinin varoluşsal yalnızlığını, huzur ile can sıkıntısı arasındaki gerilimi ve anlam arayışını odağına alır. Özellikle genç okurların ve çağdaş bireyin ruh haline seslenen bu kitap, kısa ama yankısı uzun sürecek bir yolculuk sunar.

1. Uyanış

Gözlerimi açtığımda gökyüzü yoktu. Tavan vardı. Ama taş değil; düz, pürüzsüz, neredeyse canlıymış gibi parlayan bir yüzey. Ne duman vardı içeride ne kurum. Ateşin kokusu olmadan uyanmak... Garipti.

Yattığım yer toprak değildi. Yumuşaktı. Ne saman vardı altında ne de keçi postu. Üzerimdeki kumaş tanıdık değildi. Yabancı eller tarafından dikilmiş gibi düz, düzgün, neredeyse hiç iz taşımayan bir giysi vardı üzerimde. Ayağa kalktım. Dizlerimden bir ses geldi; bu tanıdık bir sestti.

Etrafıma baktım. Duvarlar taştan değildi. Ne harç izi vardı ne de örümcek ağı. Bir köşede kara bir kutu duruyordu. Üzerinde işaretler. Dokundum. Soğuktı. Yanında duran küçük bir parça, üstünde metal dişliler yok, ama bir şekilde o kutuya bağlı gibi. Anlamadım.

Bir çıkış aradım. Oda sessizdi ama duvarların içinden bir uğultu geliyordu. Sanki rüzgâr değil, demir içinde akan bir ruh vardı içeride. Kapıya benzeyen bir kenar buldum. İttim. Açıldı.

Işık.

Işık, başka bir ışıktı. Güneş değil, ama yine de kör eden bir parlaklık. Gökyüzü maviydi ama ölüydü. Kuş sesi yoktu.

Yalnızca bir uğultu: Uzaklardan gelen, tekrar eden, bastırılmayan bir vızıltı.

Bir adım attım dışarı. Toprak bekledim, taş belki. Ama zemin dümdüzdü, kaygan ve renksiz. Üzerinde garip şekiller vardı; çizgiler, semboller, insanlara bir şeyler gösteren işaretler.

İnsanlar geçiyordu önümden. Hızlıydılar. Hepsini başını önüne eğmişti. Kimi ellerinde küçük levhalara bakıyordu. Kimse bana bakmadı. Sanki orada değildim. Ama ben vardım. Ben hep vardım.

Cebime elimi attım. İçeride bir şey vardı. Küçük, ağır, parlak. Bir mühür. Gümüşten. Üzerinde eski bir harf. Kendimden emin olduğum tek andı o gün: Bu benimdi.

“Ben aynıyım,” dedim içimden. “Dünya değişmiş.”

İçimde bir telaş yoktu. Telaş, felaketin yakın olduğuna işaret eder. Ama bu bir felaket değildi. Bu, başka bir şeydi. Bambaşka bir yer ve zaman. Hemen kavrayamadım ama zihnim diremedi. Korkmadım. İnsan, bildiği kadarına tutunur. Ben de öyle yaptım.

Bir şey olmuştu. Zaman eğrilmişti belki. Ya da bedenim başka bir bedene, ruhum başka bir gövdeye konmuştu. Bunların nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama olduğunu biliyorum. Ve asıl soru şuydu:

“Burası nedir? Ben kimim?” değil. “Ben hâlâ ben miyim?” de değil. **“Beni bilen burada var mı?”**

Çünkü bilmek, tanımakla mümkündür. Bu insanlar beni tanı-mıyordu. Bu ev, bu ışık, bu zemin, hiçbirini tanı-mıyordum. Ama zihnim çalışıyordu. Gözüm seçiyordu. Damarlarımda korku yoktu, ama dikkat vardı. İki elimle kavradığım tek şey; düşünceydi.

Eğer düşünüyorsam, hâlâ varım.

2. Taşsız Yollar, Dumansız Ateş

Kapının ardı, benim çağımda ancak düşle var olabilecek bir mekân açtı karşıma. Göz alabildiğine taşsız, çizgili yollar. Taşlar yoktu ama yollar duruyordu. Çamur yoktu ama ayak izi de yoktu. Yol, insan için değil, başka şeyler içindi.

Gözüm ileride bir şeye takıldı.

Büyük bir kutu, dört ayağı tekerden. Parlıyordu. Demirden yapılmış gibiydi ama bildiğimiz demir değil. Üstünde delikler vardı ama baca yoktu. İçinde bir insan oturuyordu ama at yoktu. At olmadan nasıl giderdi?

Bekledim. Bir uğultu duyuldu. Kutunun içinden bir iç geçirme sesi çıktı; ardından hareket etti. Tekerler döndü, taşsız yolda iz bırakmadan uzaklaştı.

“At yok. Yular yok. Ter yok. Ama hareket var. Bu, yola değmeden giden bir tür kuvvet. Belki ateş ama dumanı da yok. Bu halk, ateşi görünmez yapmış.”

Yanımdan bir başka kutu daha geçti. Bu daha parlaktı. Kenarları daha kıvrımlı, daha gösterişliydi. Üzerinde bir işaret vardı; büyük, geometrik harfler.

“Atların yerini alan bu şeyler de eşit değil. Kimisi yüksekte, kimisi daha alçakta. Kimisi parlıyor, kimisi mat. Sınıf burada da var. Ama bu kez sele değil, teker hükmediyor.”

İnsanlar bu makinelere binmek için durakladıkları yerlerde sıraya giriyorlardı. Ama sıra, sohbet için değildi. Gözler cepteki kara levhalarda, başlar eğik. Kimse kimseye yol anlatmıyordu. Bizim zamanda yola çıkmadan önce bir dua okunurdu. Burada dua da yoktu.

Kaldırım denen şeyin üstünde yürüdüm. Bu taşlar konuşmuyordu. Ayaklarımın altı kaymadı, toprak yumuşamadı. Bastığım her adımın karşılığı vardı ama izi yoktu.

“Bu çağın yolu, bedeni taşıyor ama hafızayı değil.”

İçimden bir not aldım. Düşüncelerimi saklamayı öğrendiğim günden beri, onları sıralar gibi değil, ağ gibi örerim. Ve şimdi bu ağda tek bir düğüm büyüyordu:

“Kolaylık, her zaman ilerleme değildir.”

Bir aracın tekeri dönerken onu izledim. Ne iten biri vardı ne de görünür bir kuvvet. Ama hareket ediyordu. Sabit bir hatta, belli bir doğrultuda.

Gözümde eski bir metin belirdi. Medrese yıllarında ezberlenenlerden.

“Bir cisim, üzerine başka bir kuvvet etki etmedikçe, hareketini sürdürür.”

O zaman bunun anlamını tam bilmiyordum. Şimdi, karşımda harekete geçen bu demir kutuyu izlerken, o cümleyi hissettim.

Bu dünyanın da bazı yasaları bizimkine benziyordu. Değişen elbiseler, yollar, yapılar olabilir. Ama taşın ağırlığı değişmiyorsa, zaman sadece gömleğini değiştirmişti.

Ve bu bana huzur verdi.

Sokağın ucunda yükselen yapıyı ilk gördüğümde, bunun bir kule olduğunu sandım. Yüksekliği, bizi değil, belki tanrıyı görebilmek içindi. Ama yaklaştıkça, bu niyetin kutsal olmadığını sezdim.

Bu yapı bir ibadethane gibi görünüyordu ama ne minaresi vardı ne haçı. Bir kale gibi duruyordu ama bayraksızdı. Pencereleri vardı ama içi görünmüyordu. Her yanı camla kaplıydı ama içeri ışık değil, yansıma düşüyordu.

Duvarlarında taş yoktu. Harç yoktu. Bu yapı taşla değil, ışıkla örülmüştü sanki. Havanın içinde asılı gibi duruyordu.

“Biz taşın ağırlığıyla kutsardık yapıyı. Onlar taşın yokluğuyla yükselmişler.”

Bir köşeye oturdum. Bu yapının içine giren insanlar vardı. Hızlıydılar. Kimi, önünde durup kara bir levhayı kendine çevirdi, sonra devam etti. Onu bir tür tılsım gibi tuttu ellerinde. İçine bakıyorlardı ama dua etmiyorlardı. Konuşmadan, birbirlerine bakmadan geçip gidiyorlardı. Bazıları bu yapının önünde durup bana döndü ve ellerindeki taş benzeri kutuyu bana doğrulttular. Bir ses gelmedi, ışık da yoktu. Sonra yürüdüler. Ne yaptıklarını anlamadım. Sanki benim dışımda bir şey gördüler.

Yapıya baktım yine.

“Her yapı, oranla ayakta kalır. Gölgeye düşmeyen köşe, çökmez.”

Bu cümleyi ustamdan duymuştum. Bir yapının sağlam olması için yalnızca taşın değil, ölçünün de doğru olması gerektiğini söylerdi. Gölge, oranın bozulduğu yerdir. Işığın ulaşmadığı köşe önce rutubet toplar, sonra çöker. Bu, yalnızca mimaride değil, hayatta da böyleydi.

Bu yapıda her şey ışıl ışıldı ama bir gariplik vardı. Işık her yere vuruyor ama hiçbir şey görünmüyordu. Görünürlük, içeriği değil, dış kabuğu parlatıyordu.

“Parlaklık, hakikati değil, yansımayı çoğaltıyor olabilir.”şe

İnsanlar ona bakıyor ama ona girmiyordu. Ya da giriyordu ama içinde kalmıyordu. Her şeyin dışı vardı ama içi yoktu. Yükseliyor ama konuşmuyordu.

Ve o anda içimden geçti:

“Yüksek olmak, görünmek içindir belki ama görünmek, var olmak demek değildir.”

Geldiğim yerde yükseklik ağır olurdu. Burada yükseklik, uçucuydu. Temel aradım gözümle. Yoktu. Her şey göğe kazılmış gibiydi. Ama göğün yazısı görünmezdir.

Binaya girdim. Kapılar kendiliğinden açıldı. Ne menteşe sesi vardı ne selam ihtiyacı. Beni tanımayan bir kapıdan geçtim. İçeri girer girmez hava değişti. Dışarısı rüzgârlıydı, burası kokusuzdu. Toprak yoktu. Nem yoktu. Taş yoktu. Her şey camdı, metaldi ama hiçbirine adım yoktu.

İçeride göğe kadar uzanan ışıklar vardı. Duvarlarda yazılar, resimler, dev kadın ve erkek yüzleri... Ama onların gözleri bana bakmıyordu. Giysiler giydirilmiş cansız bedenler camın arkasında duruyordu. Ne tür bir törenin içindeydim, bilmiyordum.

Yürüdüm. İnsanlar hızlıydı. Hepsi ellerinde çanta taşıyordu. Kimse duvara yaslanmıyor, kimse karşısındakine bakmıyordu. Girdikleri mağazalarda kıyafetleri elleriyle seçiyor, sonra küçük dikdörtgen kartlar gösteriyorlardı. Her şey sessizce ilerliyordu. Ne bağırın vardı ne pazarlık yapan.